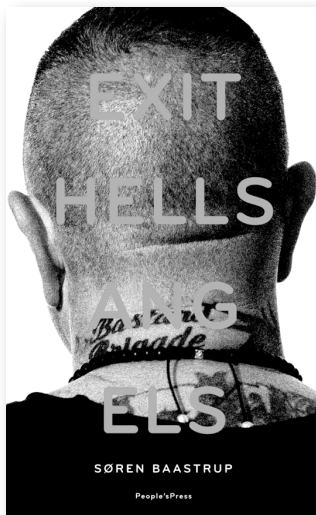

KLUDDERMOR

– fortællende journalistik hvor enhver lighed med virkeligheden er tilsigtet uden dog at være virkeligheden.

Anmeldelse af Benny Lihme

Søren Baastrup:
Exit Hells Angels.
 People's Press.
 310 sider, vejl. pris kr. 299, 95.

Journalisten Søren Baastrups bog om top og bund i Hells Angels, personificeret i den ekskommunikerede Brian Sandberg og den anonymiserede AK81 sladre-hank og politiets "guldfugl" MFP, betegnes på bogomslaget som en "insider-beretning". Ikke som amerikanske Jay Dobyns, der undercover i et mangeårigt projekt blev optaget som fuldgældigt medlem hos "Englene" og afrapporterede om det i bogen "Ingen Engel". Det er mere indirekte for Baastrups vedkommende, idet dobbelt-exit Hells Angel-Sandberg, nu Bandidos, indsendte "121 tætskrevne A4-sider" til forlaget People's Press, som han havde skrevet i Ringsted Arrest.

Mens Sandberg tegner toppen i denne "underverdens hierarki", repræsenterer AK81'eren MFP bunden. Han er nu hverken i AK81/Hells Angels eller Bandidos men i PET's vidnebeskyttelsesprogram, hvor han kan gå og øve sig på en ny identitet mens han afsoner en dom på 12 års fængsel og frygter HA'ernes dødspatrolje.

Samkøringen af de to mænd i bogen er begrundet i retssagen mod 16 mænd, Sandberg og andre med tilknytning til Hells Angels og AK81, som fandt sted i 2011-12. Det brogede anklageskrift havde afsæt i den københavnske bandekrig og handlede bl.a. om drab og tumler-fumler mislykkede drab = drabsforsøg. Anklagemyndighedens hovedvidne var den angrende afhopper MFP, som i en separat, hemmelig tilståelses sag blev idømt 12 års fængsel for delagtighed i fem drabsforsøg.

Som politiets hovedvidne og guldfugl var MFP også medvirkende til, at Brian Sandberg fik en dom på 11 år og 10 måneder for sin rolle i bandekrigen. En ankesag i Østre Landsret medførte imidlertid, at nogle af

SOCIAL INKLUSION. Hvad virksomhedernes sociale ansvar og det offentlige SSP- og forebyggende sociale arbejde ikke formår, social inklusion, evner det civile samfund Hells Angels. Den sociale entreprenør Brian Sandberg får vilde og uregelmæssige unge socialiseret til gruppens normer og til at adlyde voksne faderfigurer (foto fra bogen).

de tiltalte blev frifundet, herunder Sandberg som slap for anklagen for at have givet ordre til drab. Vupti var dommen på næsten 12 år reduceret til 2 år 4 måneder, en tid som allerede var siddet af, hvorfor Sandberg til de flestes overraskelse kunne forlade retten som en fri mand.

"Operation Guldfugl" havde vist sig som mere bronze end guld, og anklagemyndigheden havde ikke haft held til at bevise, at Hells Angels var en hierarkisk opbygget organisation, hvor hovedet altid vidste, hvad hænderne gjorde. Som retssagens 235 dage skred frem, blev det tiltagende tydeligt, at der ligeså meget var tale om kluddermor*) som organiseret kriminalitet. Kronvidnets præstationer i retssalen var ikke overbevisende, hvilket ikke burde have overrasket anklagerne. 27-årige AKP havde således, med baggrund i mange års hash misbrug, en ret så hullet hukommelse.

Under brand'et "Mexican Teamwork" er Sandberg aktuelt i gang med samme form for entreprenørskab, dog uden satspuljemidler fra Socialminister Annette Vilhelmsen, i den konkurrerende virksomhed Huset Bandidos.

Søren Baastrup er bevidst om, og redegør til dels

for, at hans bog præmis ikke er den bedste: historien om bandekrigen er set gennem hans to hovedpersoner, hvor den ene, Sandberg, mestrer en manipulerende form for indtryksstyring mens den anden, kronvidnet, ikke har været tilgængelig for forfatteren. Hertil, ikke overraskende, at Hells Angels ikke har ønsket at medvirke i eller kommentere bogen. Hvad gør journalisten i den situation? Han benytter sig af den fortællende journalistik, af nogle betegnet som narrativ journalistik. Den metode låner jo fra romanen/litteraturen, dvs Baastrup digter til her og der.

Hermed opstår der imidlertid en grundlæggende indre modsætning i bogen. For når det ærligt indrømmes i forordet, at det her ikke er nogen "millimeterpræcis gengivelse af faktiske hændelser" endsige dialog og hovedpersonernes tanker, hvorfor så netop bruge en fortællende form, som foregiver at være millimeterpræcis? Et eksempel på det paradoksale kan være der, hvor to ledende HA-brødre, medbringende den obligatoriske sushi, besøger Sandberg i fængslet for at fortælle ham, at han er "out"/suspenderet (s. 33): ""Det var satans," udbroder Sandberg.

Han havde med ét mistet appetitten og sad bare og gloede ned på tallerkenen, hvor et stykke med laks og et andet med tun lå og ventede med deres forvoksede kaviar som pynt. Det følte nærmest som små øjne, der stirrede hånlige tilbage på ham."

Da bogens forfatter jo ikke var til stede i besøgs-cellen, nytter det nok ikke at spørge ham, hvordan "forvokset kaviar" ser ud. Og er "et stykke med laks" ikke mere smørrebrød end sushi?

Hertil kommer de passager i bogen, hvor man ikke kan have tillid til forskellige angivelser af pengebeløb: a) har Sandberg virkelig fået 600.000 kroner fra Politikens Forlag for hans selvbiografi, ligegyldigt hvor meget bogen solgte? b) koster det Audemars Piguet ur på forsiden til selvbiografien næsten 500.000 kroner? c) modtager en fuldgældig HA'er 5.000 kroner om måneden fra Defence-fonden under fængsling (en AK81'er 2.000)?

Fra afdelingen for obskurantisme kunne det være sjovt at få bekræftet, om Sandberg virkelig driller Jønke med, at han er til "morfar-rock" (Fleetwood Mac koncert i Parken). Jeg ved ikke hvorfor, men bogens obskurante højdepunkt (s. 285) finder jeg yderst troværdigt. Det drejer sig om Brian Sandbergs møde med to rumænske lommetytte i Ringsted Arrest, en moder og hendes datter. Sandberg har siden barndommen i Slagelse haft en hang til det overnaturlige, hvorfor han lod sig spå af de rumænske kvinder:

"Den ældste af kvinderne havde bredt et sæt tarotkort ud, stillet ham et par spørgsmål, knebet øjnene sammen og udstødt et mærkeligt hvæs. "Nogen vil af med dig," peb hun så, på det mest hæslige engelsk, Sandberg nogensinde havde hørt."

Det er selvfølgelig ikke specielt konstruktivt at kritisere Søren Baastrup for alt det, der ikke kommer frem i bogen. Som det meste andet journalistik om Hells Angels er der tale om et univers i underverdenen, som udover hash salg ikke fremstår som en del af samfundet.

Det er ærgerligt, at der ikke sættes lys på organisationen som en del af samfundet og samfundet som en del af organisationen. Hvad ved vi egentlig om forholdet mellem Stein Bagger og Brian Sandberg? Og hvorfor kører Sandberg og kumpaner rundt i en stor Range Rover og skyder efter indvandrere unge i Rantzausgade? Ja, ja, vi ved, at der er tale om pay back, en bytter, men hvorfor tilhører bilen en forretningsmand, Nils Jansson, på Strandvejen? Som ikke vil udtale sig til bogen. Og hvad med Ekstra Bladets nyhedschef Miki Mistrati, er han på lønningslisten hos Hells Angels? Dagen efter sin løsladelse beordrer Jam fra HA Brian

Sandberg til at udsende en røgslørende besked til offentligheden, om at der ikke er fjendskab mellem Sandberg og organisationen. "Jeg ringer til Miki med det samme" (s. 294), svarer Sandberg. Og vupti, dagen efter kunne den danske befolkning læse i Ekstra Bladet, at Sandberg var ude af Hells Angels, fordi han ville bruge mere tid sammen med sin søn....

I guder, hvad med alle de hilsner fra "danskere" til Sandberg på facebook, og hvad med alle de versioner af naboens helt almindelige datter, som tropper op i fængslet og lader sig kneppe i besøgsrummene?

* For de som måtte orke det eller som er specielt interesseret, læs en anden angrende HA'er for en gennemført og hånende kluddermor fremstilling af Hells Angels og ledende medlemmers selvfedme. Det drejer sig om Lars Jensen's "En forfærdelig mand" (2013), der er så yderligtgående i sin hån af navngivne HA'ere, at han per automatik har sat sig selv på Hells Angels dødsliste. Jørn Jønke Nielsen har dog udadtil valgt at trække psykiatri-kortet: "Den mand er et psykiatrisk tilfælde . . . jeg ønsker sgu ikke at kommentere noget, som den mand siger." (BT, 29.12.2012).

10 bøger om bander i Danmark i subjektiv prioriteret rækkefølge:

1. Olav Hergel: *Sleiman – et tidligere medlem af indvandrerbanden Bloodz*. Politikens Forlag, 2012.
2. Morten Frich: *Kronvidnet. Hells Angels indefra*. People's Press, 2011.
3. Ambro Kragh: *Englenes gerninger*. Gyldendal, 1997.
4. Mads Brügger & Nikolaj Thomassen: *Abemanden. Mordet på rockeren Karate Claus*. People's Press, 2004.
5. Jørn Nielsen: *Jønke – mit liv. Redigeret af Erik Thygesen*. Tiderne Skifter, 1985.
6. Jeppe Facius, Anders-Peter Mathiasen, Miki Mistrati og Thomas Stokholm: *Dan Lyng. Mit dobbelliv*. Opdateret udgave. People's Press, 2006.
7. Sune Fischer, Johnny Frederiksen og Michael Holbek Jensen: *Bandekrig. Blodbrødre & Håndlangere*. Ekstra Bladets forlag, 2010.
8. Henrik Madsen: *Gangster Brian Sandberg*. Ekstra Bladets forlag, 2010.
9. Lars Jensen: *En forfærdelig mand. Fra Rocker til Bedemand*. Bogkompagniet, 2013.
10. Søren Baastrup & Lennart Elkjær: *Expect No Mercy. En rockers erindringer*. Bogkompagniet, 2013.